

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 16.130 van 19 september 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart uit Kosovo afkomstig te zijn, op 11 juni 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 mei 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. KEULEN en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De feiten

Het door verzoeker niet betwiste feitenrelaas, zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“U werd op 6 en 28 mei 2008 gehoord op het Commissariaat-generaal, resp. van 9u05 tot 11u45 en van 9u10 tot 11u, bijgestaan door een Roma tolk. Uw advocaat, mr. J. Keulen woonde het eerste gehoor bij vanaf 9u14 en het tweede gehoor woonde hij volledig bij.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma-zigeuner uit Orahovac, Kosovo. Op 4 augustus 2000 vroeg u samen met uw echtgenote (M.) Shukrije een eerste maal asiel in België. Op 22 september 2000 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf welke op 7 december 2000 door het Commissariaat-generaal werd bevestigd. Uw beroep tot nietigverklaring van deze beslissing werd bij arrest op 17 februari 2003 door de Raad van State verworpen. U verklaarde in het kader van uw eerste asielaanvraag Kosovo verlaten te hebben nadat het Servische leger u in april 1999 wou inlijven en u bedreigd werd door het Kosovaars Bevrijdingsleger (UCK). U trok met uw gezin naar Podgorica (Montenegro), waar u één jaar en een drietal maanden probleemloos verbleef alvorens u naar België

uitweek. Op 7 april 2003 diende u een tweede asielaanvraag in. Op 26 mei 2003 besloot de Dienst Vreemdelingenzaken deze asielaanvraag niet in overweging te nemen. U verklaarde toen op advies van andere Roma bij uw eerste asielaanvraag de waarheid niet verteld te hebben. U verklaarde tijdens de Kosovo-oorlog door het Servische leger gemobiliseerd te zijn geweest. Samen met uw broer Shpetim moest u het vee uit verschillende dorpen samenbrengen in Vitina. De Serviërs waarmee u samenwerkte staken de huizen van Albanezen in brand. Enkele Albanezen hebben dit gefilmd en op foto vastgelegd. Na de bombardementen kon u in juli 1999 terug naar huis. Nadat u had gehoord dat het UCK Roma-zigeuners opzocht, dook u onder. Aangezien het UCK uw vader had opgezocht en mishandeld, verliet u op 18 juni 1999 Kosovo, richting Bujanovac (Servië). In Bujanovac hoorde u dat Albanezen een grootscheepse zoekactie naar mogelijke medewerkers van de Serviërs op touw hadden gezet. In juni 2000 verliet u Bujanovac richting Podgorica, waar u anderhalve maand in het vluchtelingenkamp Konik verbleef alvorens naar België uit te wijken. Op 17 oktober 2006 diende u een derde asielaanvraag in. U beweerde na de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken van 26 mei 2003 samen met uw vrouw in juni 2003 terug te zijn gekeerd naar Orahovac (Kosovo). Vermits het huis van uw familie vernield was, trok u in het leegstaande huis van een buurman in. Na een drietal maanden werd u op straat door Albanezen gepest, vernederd en beledigd. Op 8 oktober 2006 kwamen 5 gemaskerde Albanezen in politie-uniform naar uw huis. U werd geslagen waardoor u versuft achterbleef. Uw vrouw werd naar een andere kamer gebracht. Terug bij uw positieven, ging u naar uw vrouw die bewusteloos en gewond in de andere kamer lag. U ging naar de UNMIK-politie waar u alles uitlegde aan een Albanese politie-agent. De agent zei dat u als Roma geen plaats heeft in Kosovo. Er kwam een Duitse commandant binnen die vertelde dat er een patrouille zou langskomen. U ging terug naar huis waar enkele uren later de politie langskwam. De omgeving van uw huis werd doorzocht en uw vrouw werd met tussenkomst van een Albanese tolk ondervraagd. U vermoedt dat de tolk de verklaringen van uw vrouw niet correct heeft vertaald. Bij het vertrek van de politie, bleef één Albanese agent wat achter op de andere agenten. Hij dreigde ermee dat uw problemen nu erger zouden worden omdat u de politie had verwittigd. De volgende nacht vielen opnieuw vijf mannen uw huis binnen. U werd geslagen en werd verweten vroeger mensen gedood te hebben. De mannen dreigden ermee uw huis in brand te steken mocht u er nog langer blijven wonen. De volgende ochtend trok u naar uw buurman Ali, waar u met uw gezin bleef tot uw vertrek naar België. Op 15 oktober 2006 kwam u in België aan. In het kader van uw derde asielaanvraag legde u een UNMIK-identiteitskaart dd. 5 augustus 2003, uw UNMIK geboorteakte dd. 7 juni 2004, uw UNMIK-rijbewijs dd. 15 november 2004 en uw lidkaart bij een Roma-organisatie PRYK in Kosovo. Eerder legde u volgende identiteitsdocumenten voor: uw Joegoslavisch paspoort uitgereikt in Prizren op 13 december 1996; uw Joegoslavische identiteitskaart uitgereikt in Orahovac op 3 juni 1993 en twee geboorteaktes van uw kinderen.”

2. De gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker roept in een enig middel de schending in van de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheids- en vertrouwensbeginsel en de motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur. Hij geeft een theoretische uiteenzetting over de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding en de motiveringsverplichting. Verzoeker is, zo stelt hij, Roma en afkomstig uit Kosovo, hetgeen niet wordt betwist in de bestreden beslissing. Uit de feiten blijkt dat hij niet kan terugkeren en daarom minstens de subsidiaire bescherming dient te genieten, terwijl hierover niet afdoende is gemotiveerd.

Verder gaat verzoeker in op de motieven van de bestreden beslissing. Hij betoogt dat wordt gewezen op de tegenstrijdige verklaringen in de eerste en tweede asielaanvraag, terwijl hij bij het indienen van deze derde asielaanvraag duidelijk heeft gesteld dat de verklaringen in zijn eerste asielaanvraag niet juist waren en gebeurden op aanraden van derden en uit vrees om te worden gerepatrieerd. De tweede asielaanvraag, zo stelt hij, bevat het juiste relaas, waarmee de derde aanvraag overeenstemt. Bovendien heeft hij documenten neergelegd die zijn terugkeer aantonen. Ten slotte doet hij gelden dat er slechts twee tegenstrijdigheden bestaan tussen de verklaringen van verzoeker en deze van zijn echtgenote, die ongeschoold is en verward, en dat voor het overige de verklaringen volledig gelijklopend en geloofwaardig zijn.

2.2. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker niet aanvoert op welke manier “het redelijkheids- en vertrouwensbeginsel” zouden zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van

een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werd geschonden door de bestreden beslissing. Het middel is in zoverre niet ontvankelijk.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de Commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker tijdens het drie uren durende gehoor de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Hij maakte geen opmerkingen betreffende het gehoor bij het Commissariaat-generaal. De Raad stelt vast dat de verwerende partij de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze heeft beoordeeld en haar beslissing heeft genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (R.v.St., nr. 169.222, 21 maart 2007; R.v.St., nr. 165.215, 28 november 2006), en verzoeker toont niet aan dat dat anders is. Het middel is in zoverre niet gegrond.

2.4. De motivering van de aangevochten beslissing luidt als volgt :

“Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er hoegenaamd niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient gewezen te worden op het grote verschil tussen uw verklaringen afgelegd in het kader van uw eerste asielaanvraag en die afgelegd bij uw tweede/derde asielaanvraag. Zo verklaarde u bij uw eerste asielaanvraag Kosovo verlaten te hebben oa om te vermijden dat u gemobiliseerd zou worden door het Servische leger. U zou vervolgens 1 jaar en enkele maanden in Podgorica (Montenegro) verbleven hebben alvorens naar België uit te wijken. In het kader van uw tweede asielaanvraag beweerde u Kosovo verlaten te hebben nadat u door het Servische leger was gemobiliseerd. Na de oorlog zou u dan naar Bujanovac gegaan zijn dat u na één jaar verliet richting België. In het kader van uw derde asielaanvraag bevestigde u uw verklaringen van uw tweede asielaanvraag. U zou bij uw eerste asielaanvraag een ander verhaal verteld hebben op aanraden van enkele Roma. Dergelijke verklaring is geenszins afdoende. Uw algemene geloofwaardigheid komt hierdoor ernstig in het gedrang.

Vervolgens dient vastgesteld te worden dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt in juni 2003 terug te zijn gekeerd naar Orahovac waar u zou verbleven hebben tot oktober 2006.

Ter ondersteuning van uw verklaringen na uw tweede asielaanvraag in juni 2003 terug te zijn gekeerd naar Kosovo, legde u een UNMIK-identiteitskaart, uw UNMIK-geboorteakte, een UNMIK-rijbewijs en uw PRYK-lidkaart neer. Aan uw UNMIK-identiteitskaart kan echter geen enkele bewijskracht toegekend worden. Uit een onderzoek naar de authenticiteit van dit document (waarvan een kopie als bijlage aan het administratief dossier werd gevoegd), blijkt immers dat het geen authentiek document is. Wat betreft uw UNMIK-geboorteakte dd. 7 juni 2004 dient vastgesteld te worden dat uw UNMIK-identiteitsnummer niet ingevuld staat. U zou echter persoonlijk naar de gemeente gegaan zijn, waar de geboorteakte op voorlegging van uw UNMIK-identiteitskaart zou zijn ingevuld (CGVS, p.9). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt bovendien dat een UNMIK-geboorteakte kan verkregen worden middels het voorleggen van een identiteitsdocument (oa een Joegoslavisch reispaspoort). Dergelijke geboorteaktes kunnen aangevraagd worden door Kosovaren die in het buitenland wonen of door derden ter plaatse. Dergelijke geboorteakte geeft dus geen enkel uitsluitend over uw effectief verblijf in Kosovo. De authenticiteit van uw UNMIK-rijbewijs kan door het Commissariaat-generaal niet nagegaan worden vermits u het reeds bij de gemeente heeft ingewisseld voor een Belgisch rijbewijs. Het kan bijgevolg ook niet weerhouden worden bij de beoordeling van uw verblijf in Kosovo in de periode 2003-2006. Uw PRYK-lidkaart kan enkel dienen als een aanwijzing dat u lid bent van dergelijke organisatie, maar geeft wederom geen enkel uitsluitend over uw effectief verblijf in Kosovo in 2003-2006.

Bovendien moet gewezen te worden op enkele tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw vrouw, afgelegd bij uw derde asielaanvraag. Zo beweerde u bij uw terugkeer naar Kosovo in juni 2003 vanuit Bar (Montenegro) de bus genomen te hebben richting Prizren. U zou in Xerxe, op tien kilometer van Rahovac overstapt zijn op een andere bus die u tot het busstation van Rahovac bracht. Uw vrouw

zou samen met u gereisd hebben (CGVS, p. 5 en p. 18). Uw vrouw verklaarde eveneens samen met u naar Kosovo terug te zijn gekeerd. Zij stelde echter in Bar een taxi genomen te hebben tot Titograd, vanwaar ze een bus nam tot Pejë. In Pejë zouden jullie dan overgestapt zijn op een andere bus die u tot het busstation van Orahovac bracht (CGVS vrouw, p.7-8). Ook jullie verklaringen betreffende Ali, de buurman waar u en uw gezin verbleven nadat u voor een tweede keer 's nachts thuis werd aangevallen, zijn niet gelijklopend. U beweerde dat Ali een Ashkali is. Hij heeft zes dochters en twee zonen. Twee dochters zouden gehuwd zijn. De zonen en de vier dochters die niet gehuwd zijn wonen nog bij Ali thuis. Zijn inwonende dochter Aferdita zou 13-14 jaar zijn, Merita 15-16 jaar, Baskhim 10 jaar en Luan 1-2 jaar (CGVS, p.19). Uw vrouw stelde echter dat Ali een Arlia is, een soort Roma-zigeuner. Hij zou vijf dochters hebben en 1 zoon. Een van de dochters is gehuwd en woont niet meer thuis. De inwonende dochter Aferdita zou 25 jaar zijn, Benita 15 jaar, Luan 7-8 jaar en dan zou hij nog twee dochters hebben van 3-4 jaar (CGVS vrouw, p.11).

De geloofwaardigheid van uw verklaringen in 2003 terug te zijn gekeerd naar Kosovo waar u bleef tot oktober 2006 wordt bovendien ondermijnd door uw verklaringen betreffende de gebeurtenissen van maart 2004 waarbij Albanezen een kerk en enkele huizen van Serviërs zouden aangevallen hebben. Gevraagd naar de aanleiding van de opstoot van geweld, bleef u het antwoord schuldig. U heeft geen weet van voorafgaande concrete gebeurtenissen in Kosovo waardoor het geweld zou opgelaaid zijn. Het geweld zou een vijftal uur aangehouden hebben. U weet niet hoe de rellen zijn opgehouden en of de ordediensten daarbij zijn tussengekomen. U weet evenmin of het geweld in maart 2004 tot de gemeente Orahovac beperkt bleef (CGVS, p. 22-23). Het is echter algemeen geweten dat na de verdrinkingsdood van drie Albanese kinderen op 16 maart 2004 in heel Kosovo rellen uitbraken die een drietal dagen duurden. Ook de gemeente Orahovac bleef hiervan niet gespaard. Gezien de omvang en de bekendheid van de rellen in heel Kosovo is het onmogelijk dat u, als inwoner van Kosovo, hiervan niet op de hoogte zou zijn als u toen effectief in de regio aanwezig was.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan uw werkelijke verblijfssituatie vóór uw derde asielaanvraag in België niet worden vastgesteld en heeft u derhalve niet aannemelijk gemaakt dat u daadwerkelijk het slachtoffer werd/kan zijn van een vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, hetzij van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De identiteitsdocumenten die u neerlegde in het kader van uw eerste en tweede asielaanvraag zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen, daar zij enkel een aanwijzing kunnen zijn van uw verblijfssituatie voor uw eerste asielaanvraag in België.

In het kader van de derde asielaanvraag van uw vrouw (M.) Shukrije werd eveneens een weigeringsbeslissing genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u net in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2.5. De motieven van de kwestieuze beslissing kunnen er dus op eenvoudige wijze in worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan (R.v.St., nr. 167.477, 5 februari 2007; R.v.St., nr. 1.64.298, 31 oktober 2006; R.v.St., nr. 163.358, 10 oktober 2006; R.v.St., nr. 163.357, 10 oktober 2006; R.v.St., nr. 149.149, 21 september 2005; R.v.St., nr. 149.148, 21 september 2005). Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Voor zover hij poneert wel dat de weigering van de subsidiaire bescherming niet afdoende gemotiveerd is, kan worden verwezen naar hetgeen sub 2.10 zal worden gesteld. Verzoeker voert in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

2.6. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (R.v.St., nr. 163.124, 4 oktober 2006; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen daarvoor niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.8. De bestreden beslissing is gesteund op het feit dat het asielrelaas zoals uiteengezet in de eerste asielaanvraag niet strookt met het relaas van de tweede en derde asielaanvraag, hetgeen verzoekers algemene geloofwaardigheid ondermijnt, dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt in 2003 te zijn teruggekeerd naar Orahovac en daar te hebben verbleven tot oktober 2006, dat de voorgelegde documenten ofwel geen bewijskracht hebben ofwel zijn effectief verblijf in Kosovo tussen 2003 en 2006 niet aantonen, dat verzoeker en zijn echtgenote tegenstrijdige verklaringen aflegden en dat verzoeker onwetend is over de rellen in Kosovo in maart 2004.

2.9. Verzoeker stelt dat zijn verklaringen afgelegd tijdens zijn eerste asielaanvraag hem niet meer ten kwade mogen worden geduid. Evenwel dient erop gewezen dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvSt., nr. 150.135, 13 oktober 2005). De verwerende partij kan derhalve worden bijgetreden waar zij stelt dat de discrepanties zoals vastgesteld in de bestreden beslissing afbreuk doen aan verzoekers algemene geloofwaardigheid.

2.10. De Raad stelt vast dat verzoeker voorts op algemene wijze stelt dat hij Roma is, afkomstig uit Kosovo, en dat op basis van dit gegeven hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

Hij stelt onomwonden dat hij documenten heeft neergelegd die zijn terugkeer aantonen, doch tracht op geen enkele wijze de hierboven geciteerde pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en waaruit blijkt dat de stukken geenszins zijn terugkeer naar Kosovo en zijn verblijf aldaar van 2003 tot 2006 aantonen, op concrete wijze te weerleggen. Zijn verweer is op dat vlak derhalve niet ernstig te noemen en doet geen afbreuk aan het in de bestreden beslissing gestelde. Overigens is de Raad van oordeel dat het voorleggen van documenten waarvan na onderzoek blijkt dat ze niet authentiek zijn, zoals de door verzoeker bijgebrachte UNMIK-identiteitskaart, andermaal zijn geloofwaardigheid ondermijnt.

Voorts, waar verzoeker betoogt dat er slechts twee tegenstrijdigheden bestaan tussen zijn verklaringen en deze van zijn echtgenote, die “ongeschoold en verward is”, is de Raad van oordeel dat deze tegenstrijdigheden de kern van het asielrelaas raken, en dat ze door verzoeker niet worden weerlegd. De ongeschooldheid van zijn echtgenote kan er niet aan in de weg staan dat zij over eenvoudige feitelijkheden, zoals welke vervoermiddelen werden gebruikt bij de terugkeer naar Kosovo, en de samenstelling van het gezin van hun buurman, die hen huisvestte nadat zij thuis werden aangevallen, geen verklaringen zou kunnen afleggen die gelijklopend zijn met deze van haar echtgenoot. Bovendien kan ervan worden uitgegaan dat zowel de terugreis naar Kosovo als het verblijf bij de buurman gebeurtenissen zijn die, gelet op de inbreuk op de dagdagelijkse gang van zaken, in het geheugen moeten zijn gegrift van eenieder die beweert ze te hebben meegemaakt. Er worden verder geen stukken voorgelegd die een begin van bewijs zouden kunnen vormen voor het feit dat verzoekers echtgenote niet in staat zou zijn volwaardige verklaringen af te leggen. Overigens blijkt dat zij heel resoluut en gedetailleerd antwoordde op de haar gestelde vragen.

Ten slotte dient erop gewezen dat het desbetreffende motief moet worden samengelezen met de andere weigeringsmotieven die door verzoeker niet -het motief met betrekking tot zijn onwetendheid over de rellen in Kosovo in maart 2004 wordt door verzoeker ongemoeid gelaten, terwijl van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij kan antwoorden op vragen met betrekking tot de omstandigheden in de streek waar hij stelt te hebben verbleven- of , zoals uit het voorgaande blijkt, niet afdoende worden weerlegd. De vaststellingen van de verwerende partij blijven derhalve onverminderd overeind en verhinderen dat er enig geloof kan worden gehecht aan verzoekers verblijf in Kosovo tijdens de laatste jaren voor zijn vertrek naar België in 2006. De verwerende partij kon op grond van de in de bestreden beslissing weergegeven motieven genoegzaam besluiten dat verzoekers werkelijke verblijfssituatie voor zijn komst naar België niet kan worden vastgesteld en dus evenmin kan worden vastgesteld dat hij daadwerkelijk het slachtoffer was/kan zijn hetzij van een vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève hetzij van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, dient immers in de eerste plaats na te gaan of de betrokken asielzoeker werkelijk recentelijk afkomstig is uit de streek die hij beweert te zijn ontvlucht, teneinde de waarachtigheid van zijn individuele relaas te evalueren en de gegrondheid van zijn vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade te objectiveren. Verzoeker kan dus niet worden bijgetreden waar hij stelt dat de nood aan subsidiaire bescherming niet afdoende werd gemotiveerd. Hij heeft, nu het onmogelijk blijkt een correct beeld te krijgen van zijn verblijfssituatie de laatste jaren voor zijn vertrek naar België, door zijn eigen toedoen het vaststellen van elke band met de actuele situatie in Kosovo onmogelijk gemaakt.

2.11. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat het enig middel niet kan worden aangenomen. De verwerende partij is genoegzaam tot het besluit kunnen komen dat verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 19 september 2008 door:

mevr. A. WIJNANTS, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

A WIJNANTS.